

LÁ THƯ MỤC VỤ

Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé,
.....

Hẹn ngày mai mùa đến sẽ vui tươi,
Chỉ ngày mai mới đẹp, ngày mai thôi.
.....

Thơ viết đừng xong, thuyền trôi chớ đỗ,
Cho nghìn sau... lơ lửng... với nghìn xưa..

Các câu thơ trên tôi trích nhẩy vài câu từ bài thơ Ngập Ngừng của thi sĩ Hồ Dzếnh. Bài thơ diễn tả tâm trạng ngập ngừng của một anh chàng mới lần đầu hẹn hò nên nửa muốn người yêu đến để thỏa lòng mong nhớ, nửa không muốn vì anh ta nghĩ “*Tình mát vui lúc đã vẹn câu thề, đời chỉ đẹp những khi còn dang dở*”, vì có dang dở mới còn được hưởng cảm giác nôn nao lửng lơ của đợi chờ.

Tôi nghĩ ai trong chúng ta cũng có kinh nghiệm về đợi chờ, mà kinh nghiệm phổ biến nhất là kinh nghiệm chờ đợi thân nhân ở phi trường. Khi chờ thân nhân, chúng ta có lịch trình chuyến bay, có giờ máy bay đáp xuống, nhưng chúng ta vẫn nôn nao và sốt ruột, nhất là khi đi đón người thân đã lâu không gặp mặt. Dĩ nhiên chúng ta muốn thân nhân của mình chắc chắn sẽ đến, chứ không như cái anh chàng ngập ngừng lơ lửng trong thơ của Hồ Dzếnh: “*Em cứ hẹn nhưng em đừng đến nhé*”. Tuy nhiên cũng có những chuyến bay lỗi hẹn không bao giờ đến như chuyến bay MH370 khởi hành tối ngày 8 tháng ba năm nay từ phi trường Kuala Lumpur. Sau khi rời không phận Mã Lai vào không phận Việt Nam thì máy bay hoàn toàn bị cắt đứt liên lạc với các trạm không lưu, và số phận của 236 hành khách trên chuyến bay này cho đến giờ không biết như thế nào: còn sống hay đã chết? Ngay cả chiếc máy bay cũng mất dấu không để lại tông tích gì vì sau bao nhiêu nỗ lực tìm kiếm cho đến giờ các chuyên viên thượng tằng và máy móc tinh vi cũng chưa dò tìm được một mảnh vỡ hay một dấu hiệu nào của xác máy bay hay xác người trôi dạt ở đâu cả. Người ta vẫn hy vọng sẽ có ngày giải mã được bí mật của chuyến bay này.

Một Mùa Vọng nữa lại đến. Mùa Vọng là mùa của đợi chờ. Nhưng đợi gì? Và chờ ai?

Ngay từ lúc khởi đầu Giáo Hội luôn tin vào lời Chúa Giêsu đã hứa trong những dòng cuối cùng của Sách Khải Huyền: “*Phải, chẳng bao lâu nữa Ta sẽ đến.*” Và trong phụng vụ của Chúa Nhật đầu tiên của Mùa Vọng hôm nay Giáo Hội đáp lại lời hứa ấy như lời đáp trong sách Khải Huyền: “*Lạy Chúa Giêsu, xin ngự đến*”. Như vậy Mùa Vọng là mùa chúng ta đợi chờ sự trở lại của Chúa Giêsu giống như các tín hữu đầu tiên của hơn hai ngàn năm trước. “*Thuở chờ đợi ôi thời gian rét mướt*” (Xuân Diệu). Đúng vậy, chờ đợi làm rét mướt vì chờ đợi để làm người ta mệt mỏi và chán nản, nhất là ngay từ thời giáo hội sơ khai câu hỏi “*bao giờ Chúa lại đến*” luôn được đặt ra mà không ai biết được câu trả lời vì “*ngay cả các thiên sứ trên trời hay cả người Con cũng không, chỉ một mình Chúa Cha biết mà thôi*” (Mt 24:36), bởi thế nên Chúa Giêsu mới căn dặn chúng ta: “*Các con hãy coi chừng, hãy tỉnh thức và cầu nguyện, vì các con không biết lúc đó là lúc nào*” (Mc 13:33).

Mùa Vọng cũng là mùa chúng ta đợi chờ để đón chào Lễ Sinh Nhật của Chúa Giêsu. Nhưng chúng ta mừng sinh nhật của Chúa Giêsu không giống như chúng ta mừng sinh nhật của bất cứ một người nào, dù đó là một người nổi tiếng, vì đó không phải chỉ là một ngày sinh nhật bình thường như bao nhiêu ngày sinh nhật khác mà đó là ngày mà Con-Thiên Chúa-làm người, ngày Tình Yêu Giáng Sinh. Thật vậy, vì yêu thương chúng ta vô cùng nên Thiên Chúa đã mặc lấy xác phàm để “*Ở-cùng-chúng ta*”. Do đó chúng ta cần chuẩn bị, cần thu xếp tâm hồn mình, như người mẹ chuẩn bị mọi thứ cho đứa trẻ sắp chào đời, vì có chuẩn bị như vậy thì Hài Nhi Giêsu mới có được một chỗ xứng đáng trong lòng mỗi người chúng ta để ‘*ở-cùng-chúng ta*’. Nên khi chúng ta trang hoàng nhà thờ bằng những máng cỏ, hang lừa, đèn sao lấp lánh thì đồng thời và quan trọng hơn chúng ta cần dọn một chỗ trong lòng mình để chào đón Hài Nhi Giêsu. Đó mới là chỗ mà Ngài muốn sinh ra, chứ không phải là hang đá giả đèn sao nhấp nháy. Đó mới là nơi mà “*Thiên Chúa-ở-cùng chúng ta*” muốn đến ngự, chứ không phải là những máng cỏ với những chiên, bò, lừa bằng đất nung và những tượng mục đồng đứng ngây ngô không sức sống.

“*Hãy tỉnh thức*” là lời nhắc nhở của Chúa Giêsu mà mẹ Hội Thánh dùng để giúp chúng ta chuẩn bị tâm hồn đón chào “*Thiên Chúa-ở-cùng chúng ta*” sinh ra một lần nữa trong tâm hồn mỗi người, trong mỗi cộng đoàn, mỗi giáo xứ, và giữa thế giới đang say ngủ trong đam mê vật chất, kim tiền hôm nay. Đừng để khi Chúa đến mà không một ai nhận ra Ngài để một lần nữa Ngài lại phải sinh ra trong cánh đồng hoang như hơn hai ngàn năm trước.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh